

Karmik Kontratlar

İki astrolog şaşkın bir halde birbirlerinin yıldız haritasını inceliyorlarmış. “Sana kötü bir haberim var, sevgili dostum,” demiş ilki, “Maalesef çok yakında öleceksin ve bu dünyaya bir fil olarak yeniden döneceksin.”

Kısa bir sessizlikten sonra diğeri tevekkülle cevap vermiş: “Ne yapalım, demek kader böyleymiş. Yine de Tanrıya şükürler olsun. Bunda da bir hikmet vardır elbette. Biliyor musun aziz dostum, sen de yakında ölecek ve bir solucan olarak doğacaksın...”

Solucan namzedi birden paniğe kapılarak dizlerinin üstüne çökmüş ve: “Gel, seninle bir anlaşma yapalım,” diye yalvarmış.

“Yeni yaşamında beni buluncaya kadar ara. Sonra da öldür ki, daha yüksek bilinçli bir varlık olarak tekrar doğabileyim. Lütfen söz ver... Karşılaştığımızda, acımadan tek bir adımda beni ez!”

Arkadaşı bir an tereddüt etmiş: “Böyle bir sorumluluğun altına girmek ürkütüyor insanı. Ama, evrimini hızlandırmanda payım olacağı fikri de çok cazip. Peki, teklifini kabul ediyorum.”

Birkaç hafta arayla ölen kafadarlardan fil, verdiği sözü hatırlayarak doğmuş. Ormanı alt üst etmiş, ama arkadaşının izine bir türlü rastlayamamış. Karşılaştığı her hayvana: “Gözleri iyi görmeyen ve çok yavaş hareket eden küçücük bir solucan gördünüz mü?” diye sormuş. Bakmış ki kimsenin haberi yok, çaresizlikle ağaçlara afişler asmaya başlamış:

ARANIYOR

Bu solucanı gördünüz mü?

Aradan aylar geçmiş. Umutsuzluktan ve yorgunluktan süngüsü düşen fil, kızgınlıkla bir taşla tekme atmış. Fırlayan taşın altından bacası tüten minicik bir ev çıkmış. Kocaman başını eğerek camdan içeri göz attığında ne görsün, arkadaş, yanında bir başka solucan, şöminenin karşısında oturmuş kitap okuyormuş...

Hortumuyla zili çalmış. Kapıyı açtığında fili karşısında gören solucan, çığlığı basmış. Fil sevinçle: “Merhaba sevgili dostum” demiş, “Sana verdiğim sözü yerine getirmeye geldim!” Korkudan beti benzi atan solucan: “Yaptığımız anlaşmayı unut lütfen,” diye gevelemiş. Fil, istifini bozmayarak sakın bir sesle: “Bana sonra teşekkür edersin,” demiş ve solucanı oracıkta ezivermiş...

Bizim de birbirimize verdiğimiz ve öyküdeki solucan misali caymaya çalıştığımız sözler var, Değerli Okurlarım. İki enkarnasyon arasında yapılan bu anlaşmalara, ‘karmik kontratlar’ diyoruz.

Yeryüzüne her gelişimizde, evrimimize yardım edebilecek ruhları büyük bir titizlikle seçeriz. Bunlardan bazıları bize rehber kimliğiyle ruhsal âlemden el verirken, diğerleri de, öğrenilecek ve öğretilecek olgular doğrultusunda çeşitli sıfatlarla bürünerek yoldaşlık ederler.

En şiddetli karma, ki bu negatif veya pozitif olabilir, genellikle aile fertleri arasında yaşanır. Değişik yaşamlarda, değişik kılıklarda birbirimizle oynadığımız oyunların kahramanlarıdır bu tanıdık ruhlar. Ve çok uzun bir zamandır kat ettiğimiz evrimsel yolda eşlik etmektedirler bize. Bu nedenle, birbirlerini aile fertleri olarak seçip aralarındaki karmik hesapları kapatmak isterler. Bir ruh dünyaya gelmeden önce ailesini dikkatle seçer. Zira onlar; kendisini eğiterek, geliştirmeyi arzuladığı kişiliğin şekillenmesini sağlayacak en önemli öğelerin başında gelmektedir. ‘Şefkatle desteklenmek’ veya ‘sevgisizlikle hırpalanmak’ tamamen kendi ruhumuzun seçtiği pek şahsi karmaya uygun *eğitim* temalarıdır.

Eğer herhangi bir insana önlenemez bir şekilde *çekildiğinizi* hissederseniz, bu sizinle onun arasında dengelenmesi gereken bir karmanın varlığını göstermektedir. Enkarnasyonlar boyunca birbirlerini yakından tanıma fırsatı elde eden ruhlar, dünyaya gelip farklı kimlikler altında yeniden buluştuklarında, aralarında garip bir çekim oluşur. “Onu bir yerlerden tanıyor gibiyim,” ifadesi; aslında ruhun, “İşte nihayet buluştuk!” nidasının maddî boyuttaki yankısıdır.

O kadar ilginçtir ki, duygular dibine kadar yaşanıp karmik kontratın şartları ziyadesiyle yerine getirildiğinde, ilişki bir şekilde kendiliğinden biter. İnsan, kendisine acı veren bir ilişkide “neyi, neden, niçin” yaşadığını anlayıp kabullenirse, beslediği olumsuz duyguların tümü bir anda yok olup gider.

Başkalarıyla daha sonra tekerrür edebilecek karmik bir tema da böylece sona erer.

Belki şaşıracaksınız ama, bizi en çok hırpalayanlar ruhsal anlamda bizi en çok sevenlerdir. Çünkü onlar, karmik dengelerin yerine oturtulabilmesi için bize fırsat verirken, yarattıkları negatif karma sonucunda kendi gelişimlerini bir anlamda yavaşlatırlar.

Bu ruhlar için ‘tehlike’, yapılan anlaşmanın dışına çıkarak, ‘haddi aşmalarıyla’ başlar. Temizlenmesi ve ödenmesi zorluk teşkil eden ağır

karmalar bu şekilde oluşurken, zaman-mekân boyutlarında enerjetik yırtıklar meydana gelir. Evrensel yasalar ihlâl edilir. Ama düzen, yine bu yasalar gereği her zaman sağlanır. İlahî adaletin hassas terazisi kusursuzdur. Dolayısıyla, hak ararken veya haksızlıktan yakınırken affetmekte yada kabullenmekte zorlanıyorsak, yüreğimizeki yükü atabilmenin çözümü *Tanrı'nın sonsuz sevgisine ve şaşmayan adaletine koşulsuz bir inançla sığınmaktır.*

Yaşamınızdaki ilişkilere bu optikle bakarsanız, bir çok olayın ne anlam ifade ettiğini; saplanan her hançerin, atılan her tokadın sevgiye, yani hakikate açılan bir kapı olduğunu fark edeceksiniz. Taciz edenle edilenin oluşturduğu ‘bütünlüğü’(çünkü her ikisi de oynadıkları rolü, karma dengelemek veya yeni bir tecrübe edinmek adına kendisi seçmiştir) metafizik bilgiyle değerlendirebileceksiniz. Ve anlayacaksınız ki, karanlığın yegâne fonksiyonu ışığı güçlendirmektir. Bizim için, bize rağmen.

